

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 22.182 van 28 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en katholiek te zijn.

Volgens uw verklaringen, bent u geboren en getogen te Molyko – Buea. U woonde steeds in het familiehuis te Buea tot u – van 2002 tot 2006 – aan de universiteit van Buea ging studeren. Sinds 2005 had u een relatie met (M. G.). Samen met haar had u een zoon, de genaamde (E. E. M. R.) die in juli 2007 werd geboren.

U werd lid van de University of Buea Student Union (hierna UBSU), een vakbond die ontstond tijdens de studentenstaking van april-mei 2005. Die staking aan de universiteit van Buea begon op 27 april 2005. U was de leider van de staking en marcheerde van 27 april 2005 tot uw arrestatie op 7 mei 2005 rond met een plakkaat met jullie eisen. De autoriteiten van de universiteit luisterden niet naar de eisen. Op 28 april 2005 kwam de politie voor het eerst tussenbeide en sindsdien was elke dag gewelddadig. U werd op 7 mei 2005 in uw studentenresidentie – samen met vijf andere studenten – gearresteerd en naar het politiekantoor van Molyko gebracht. Op 16 mei 2005 werd u vrijgelaten,

nadat anderen protesteerden voor het politiekantoor om jullie vrij te krijgen. U begon prompt weer te protesteren. Het protest eindigde op 27 mei 2005 en de UBSU werd erkend.

Op 27 november 2006 leidde u opnieuw een staking aan de universiteit van Buea. Vanaf 28 november 2006 kwam de politie tussenbeide en de dagen nadien werden verschillende personen doodgeschoten. Op 4 december 2006 smeedt u met een steen een agent bewusteloos. Vervolgens leidde u een groep naar een gebouw waar examens plaatsvonden en jullie vernielden dat gebouw. Op 12 december 2006 was de staking voorbij. Op 22 december 2006 werd u in uw studentenresidentie door drie agenten gearresteerd en naar het politiekantoor 'Buea Central' gebracht. U werd beschuldigd van het leiden van de staking, het bewusteloos gooien van een agent en het leiden van een groep die een gebouw vernielde. U werd op 5 januari 2007 getransfereerd naar de gevangenis van Buea. Toen u daar vijf maanden opgesloten zat, vertelde een wachter – (L.) – u dat hij via een vriend uw vader ontmoette. Op 10 maart 2008 moest u werken op een boerderij. (L.) had uw ontsnapping geregeld en u kon ontsnappen en naar uw oom (N. N.) vluchten. Diezelfde dag nam uw oom u mee naar Douala, waar u bij een vriend van hem – (C.) – kon schuilen. U verliet Kameroen op 29 maart 2008 met behulp van een smokkelaar, de genaamde (Cl.). (Cl.) toonde bij de controle in de luchthaven van Douala twee paspoorten en wees naar u om duidelijk te maken dat jullie samen reisden. Toen u op 30 maart 2008 in Brussel toekwam passeerde u op dezelfde wijze de controle op de luchthaven. U diende te Brussel een asielaanvraag in op 31 maart 2008.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u door de overheid vervolgd werd omwille van uw vermeende betrokkenheid bij de stakingen aan de universiteit van Buea, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst legde u in verband met uw betrokkenheid bij de eerste stakingsgolf – in de maanden april en mei 2005 – aan de universiteit van Buea, verklaringen af die vaag zijn en niet stroken met informatie waarover het CGVS beschikt.

Zo gaf u aan dat de staking aan de universiteit van Buea begon op 27 april 2005 en dat u de leider van de staking was en – tot uw arrestatie op 7 mei 2005 – rond marcheerde met een plakkaat met jullie eisen erop (gehoor CGVS, p.9 en 11). U verklaarde verder dat op 29 april 2005 het eerste bataljon versterking vanuit Douala toekwam (gehoor CGVS, p.10), maar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat 'op 28 april 2005 troepenversterking vanuit Douala en andere plaatsen toekwam in Buea en posities innam op de campus'. Hoewel het hier gaat om een verschil van 1 dag mag men van iemand die zich leider noemt van de staking toch verwachten dat de precieze datering die hij geeft van de feiten ook zou stroken met de werkelijkheid. U verklaarde dat u na uw vrijlating op 16 mei 2005 prompt weer dagelijks protesteerde en dat er tussen 16 mei 2005 en het einde van de protesten op 27 mei 2005 zéker nog één persoon stierf, omdat er een zwaar gewonde student naar het ziekenhuis werd gebracht en dat hij misschien daar overleed (gehoor CGVS, p.15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat op 24 mei 2005 een taxichauffeur werd doodgeschoten en verschillende studenten schotwonden opliepen tijdens een tweede bloedige confrontatie tussen de ordediensten en de studenten van de universiteit van Buea. Overigens verklaarde u – toen de dossierbehandelaar u vroeg op welke dag de zwaargewonden naar het ziekenhuis werden gebracht – dat er tussen 16 mei 2005 en 27 mei 2005 elke dag mensen naar het ziekenhuis werden gebracht (gehoor CGVS, p.15). Verder zei u dat er die dagen nog geweld was, weliswaar minder hard, maar dat de politieagenten studentenresidenties

bleven binnenvallen en mensen op de straat folterden (gehoor CGVS, p.15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat er pas op 24 mei 2005 weer confrontaties waren zoals twee weken eerder en dat de week voordien er enkel een zitstaking plaatsvond. Uit dezelfde informatie bleek dat er die dag eveneens een helikopter verschillende malen boven de studenten circuleerde, waarop de studenten dachten dat ze vanuit de lucht aangevallen werden. Van dit opvallende voorval maakte u geen melding. U bleef echter vaag door te zeggen dat het soms kalm was en dat er soms geweld was (gehoor CGVS, p.15). Ondanks uw bewering dat u dagelijks deelnam aan de protestacties zijn uw verklaringen betreffende de studentenprotesten in april-mei 2005 niet accuraat en stroken ze op diverse punten niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. U maakte het dan ook niet aannemelijk dat u daadwerkelijk vervolgd werd voor de door u aangehaalde feiten

Vervolgens legde u in verband met de 'tweede staking' aan de universiteit van Buea (november – december 2006), verklaringen af die vaag zijn en op bepaalde punten niet stroken met informatie waarover het CGVS beschikt.

Zo verklaarde u dat op 28 november 2006 de politie voor het eerst verscheen, maar volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de 'pro-chancellor' pas op 29 november 2006 de politie belde om tussenbeide te komen. In dit verband kan evenzeer worden opgemerkt (cf. supra) dat u als leider en dus bevoorrechte getuige van de staking verwacht wordt om de feiten op accurate wijze te kunnen dateren. U verklaarde verder dat verschillende personen werden doodgeschoten en er op 29 november 2006 twee studenten doodgeschoten werden, namelijk 'Hilary Muebe' en 'Ivo Obia Ngemba' (gehoor CGVS, p.18-19). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat de twee op 29 november 2006 doodgeschoten studenten 'Yufani' en 'Adiadong' heetten. U verklaarde verder dat er – naast de eerder vermelde twee studenten – nog een taximan en een kapster doodgeschoten werden en dat er op 30 november 2006 een zekere 'Terrence' werd doodgeschoten (gehoor CGVS, p.19). Uw verklaringen betreffende de studentenprotesten in november-december 2006 stroken op verschillende punten niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. U maakte het bijgevolg niet geloofwaardig dat u daadwerkelijk vervolgd werd voor de door u aangehaalde feiten.

Ten slotte kunnen ook nog volgende opmerkingen worden gemaakt in verband met uw lidmaatschap van de UBSU.

Zo gaf u aan dat jullie – de UBSU – opmerkten dat de lijst van geslaagde studenten niet correct was en dat jullie op 27 november 2006 begonnen met staken (gehoor CGVS, p.18). U verklaarde verder dat u de leider van de staking was (gehoor CGVS, p.19). U kon echter alleen de president van de UBSU bij naam noemen, en u verklaarde zich de namen van de andere belangrijke mensen van de UBSU niet te herinneren. U dacht dat er een 'Terrence' tussen zat en dacht dat Gilbert Mua Ebua secretaris was (gehoor CGVS, p.19). Hierbij moeten we echter opmerken dat u deze naam niet spontaan gaf, maar dat u hem aflas, nadat de dossierbehandelaar u de naam eerder in het interview gaf (gehoor CGVS, p.17). Men kan van iemand die lid is van de UBSU en dé leider van de staking is, dat hij meer namen kan geven dan die van de president alleen. Bovendien kon u ook niet aangeven wanneer de president van de UBSU juist werd gearresteerd (gehoor CGVS, p.20). Verder kon u ook het logo dat de UBSU gebruikte niet meer herinneren omdat u lang in de gevangenis bleef en stress had (gehoor CGVS, p.26), hetgeen weinig overtuigende verklaringen zijn. Bovenstaande onwetendheden maken dat ernstige vragen kunnen worden gesteld bij uw beweerde lidmaatschap van de UBSU.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde geboorteakte (dd. 26 augustus 1998), toont uw identiteit aan, die niet meteen in twijfel getrokken wordt. De door u neergelegde studentenkaart is een studentenkaart van de universiteit van Buea waarvan u zelf aangaf dat deze geen officiële studentenkaart is. De originele kaart is harder, maar die verloor u tijdens de staking in 2005 (gehoor CGVS, p.7). Aan de door u

neergelegde kaart kan dan ook geen belang gehecht worden. In elk geval zou een eventuele authentieke studentenkaart hoogstens getuigen van het feit dat u student was, maar op zich geen bewijs inhouden van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U legde geen documenten voor om uw reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling de schending aan van de artikelen 48/3 en 69 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot de namen van doodgeschoten studenten, stelt verzoeker dat hij in bijlage bij het verzoekschrift een artikel bijbrengt, 'Murder in Buea', gepubliceerd in Postwatch door Nfor Ngala Nfor, waaruit blijkt dat de door hem genoemde personen wel degelijk doodgeschoten werden. De argumentatie hieromtrent door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) is volgens verzoeker dus niet overtuigend en hij is verbaasd over de lichtheid van de motivering van het CGVS.

Verzoeker wijst erop dat de tegenstrijdigheden aangaande de data telkens gaan om een verschil van één dag en dat hij mogelijks de data van beide stakingen heeft verwisseld. Hij verwijst in dit verband naar de *Guide des procédures et critères pour déterminer la qualité de réfugié*. Hij beweert een coherent relaas naar voren te hebben gebracht en is van mening dat zijn verklaringen geloofwaardig en eerlijk zijn. Dat hij zich met één dag vergist heeft doet volgens hem geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verhaal in het geheel.

Aangaande de helikopter, verwijst verzoeker naar J. Hathaway en stelt hij dat hij een duidelijk en gedetailleerd relaas naar voren heeft gebracht. Indien hij bepaalde dingen door omstandigheden niet zou hebben vermeld, dan nog weegt de waarachtigheid van het geheel op tegen het feit dat hij niet elke gebeurtenis zou hebben verteld omdat hij van oordeel was enkel goed te antwoorden op de vragen die hem gesteld werden. Verzoeker heeft enkel melding gemaakt van de feiten die rechtstreeks op hem betrekking hebben.

Wat betreft zijn lidmaatschap van de UBSU, verduidelijkt hij dat hij louter deel uitmaakte van de deze studentenvereniging, doch geen lid was van het bestuur. Hij verklaart verder dat hij het leiderschap enkel heeft opgenomen gedurende de periode van de stakingen, maar dat hij daarbuiten nooit enige andere functie heeft waargenomen.

Betreffende zijn studentenkaart, geeft verzoeker als uitleg dat hij zijn originele studentenkaart verloren was geraakt tijdens de staking en ter vervanging een soort van plastieken duplicaat

kreeg. Hij legt ter staving van deze uitleg een artikel neer van The Post waarbij zulk plastieken duplicaat gepubliceerd staat.

Verzoeker concludeert dat hij duidelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève om erkend te worden als vluchteling. Hij stelt dat dit een humanitair verdrag is en een soepele interpretatie en een evenwichtige verdeling van de bewijslast zich opdringen.

3.2. Verweerder merkt met recht op dat artikel 69 van de voormelde wet van 15 december 1980 werd opgeheven. Derhalve wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt omtrent zijn beweerde UBSU-lidmaatschap. Bovendien bleek dat hij hieromtrent een gebrekkige kennis vertoont, daar waar hij (i) behoudens de naam van de president, uit eigen beweging geen namen kon geven van topmensen van de UBSU vanaf 27 mei 2005 (administratief dossier, stuk 3, p.14) (ii) niet wist of en wanneer de hiertoe opgerichte onderzoekscommissie de moord op de studenten onderzocht (ibid., p.16) (iii) weliswaar de naam herkende van de persoon van wie hij dacht dat het de secretaris was van de UBSU in 2006, doch zich voor het overige geen andere topmensen kon herinneren (ibid., p.17) (iv) behoudens de naam van de president, geen namen kon noemen van belangrijke mensen van de UBSU in het schooljaar 2006-2007 (ibid., p.19) (v) wanneer hem de namen werden gegeven van een aantal van de vijf vertegenwoordigers van de UBSU die het bureau uitmaken, niet wist te vertellen wie deze personen waren of welke functie zij bekleedden (ibid., p.26; stuk 15: landeninformatie) (vi) zelfs het logo van de UBSU niet kon beschrijven (administratief dossier, stuk 3, p.26). Gelet op het voormelde kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden lidmaatschap van de UBSU.

Zelfs indien aan zijn beweerde lidmaatschap enig geloof zou kunnen worden gehecht, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat het, ingevolge zijn voormelde en uitermate vage verklaringen, alsmede zijn verklaring dat hij binnen de UBSU nooit enige specifieke functie had (ibid, p.13-14), geenszins aannemelijk is dat verzoeker de leiding zou hebben gehad over de stakingen in 2005 en 2006 (ibid., p.11, 19).

De Raad merkt op dat verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn voorgehouden arrestatie op 7 mei 2005. In de vragenlijst verklaarde hij dat hij samen met andere studenten aan het manifesteren was op het grondgebied van de universiteit in Molyko toen zij allen door de politie werden gearresteerd en meegenomen naar het Molyko-politiekantoor (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.2), terwijl uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt dat hij niet werd gearresteerd toen hij aan het manifesteren was, doch toen de politie op zaterdagochtend binnenviel in zijn studentenresidentie, waarbij tevens zijn TV werd stukgesmeten (administratief dossier, stuk 3, p.9-11).

Verzoeker legde tevens incoherente verklaringen af omtrent zijn vrijlating in mei 2005. In de vragenlijst gaf hij aan dat hij na een protestactie voor het gebouw van de politie en tussenkomst van anderen, zoals de minister, werd vrijgelaten samen met de anderen die bij hem zaten opgesloten (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.2). Dit strookt niet met zijn verklaringen bij het CGVS, alwaar hij aangaf dat hijzelf werd vrijgelaten op 16 mei 2005, na protest voor het politiekantoor, terwijl de minister pas kwam onderhandelen op 27 mei 2005, waarna de personen die gevangen zaten in de GMI vrijkwamen (administratief dossier, stuk 3, p.10, 13).

Hoe dan ook verklaarde verzoeker dat hij werd vrijgelaten op 16 mei 2005, zodat het niet plausibel is dat hij ingevolge de problemen die aanleiding gaven tot zijn eerste arrestatie en detentie nog zou worden vervolgd.

Betreffende verzoekers tweede arrestatie en detentie van 2006 tot 2008, is het niet aannemelijk dat hij, indien hij gedurende meer dan een jaar opgesloten zou zijn geweest, van geen van zijn medegevangenen de werkelijke naam kon geven. Het is evenmin geloofwaardig dat verzoeker en zijn vader zouden hebben nagelaten een advocaat te regelen, te meer daar verzoeker verklaarde dat volgens het memorandum van 12 december niets van tijdens de staking tot vervolging zou leiden (administratief dossier, stuk 3, p.22).

Verzoekers verklaringen omtrent de wijze waarop hij zou zijn ontsnapt na zijn tweede arrestatie kunnen bovendien niet met elkaar worden gerijmd. In de vragenlijst beweerde hij dat zijn oom buiten zijn weten om een bewaker aan zijn kant had gekregen en hij niet weet of zijn oom deze bewaker betaalde (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS gaf verzoeker aan dat één van de wachters via een vriend zijn vader ontmoette en dat hij via deze wachter met zijn vader kon communiceren. Verzoeker stelde dat de wachter zei dat hij verzoekers ontsnapping regelde met diens vader (administratief dossier, stuk 3, p.23).

Verzoeker legt tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenissen na zijn ontsnapping in maart 2008. In de vragenlijst gaf hij aan dat de bewaker hem vertelde hoe hij best kon vluchten, waarna hij vluchtte via de bossen en zijn oom belde, die hem kwam ophalen. Vervolgens zou zijn oom hem naar diens huis in Douala hebben gebracht en zou verzoeker bij hem zijn gebleven tot de dag dat hij Kameroen verliet (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat de bewaker hem geld gaf om naar zijn oom te vluchten. Verzoeker zou een taxi hebben genomen tot bij zijn oom in Buea, waarna zij samen naar Douala gingen. In Douala zou zijn oom hem naar diens vriend C. hebben gezonden en verzoeker zou bij deze persoon zijn gebleven tot hij Kameroen verliet. Verzoeker beweerde bovendien dat de politie om hem te zoeken zowel bij hem thuis als naar het huis van zijn oom in Douala kwam (administratief dossier, stuk 3, p.23-24).

De Raad stelt vast dat verzoeker, die verklaart naar België te zijn gereisd met een vliegtuig van SN Brussels Airlines, geen documenten bijbrengt om zijn voorgehouden reisweg te staven en hieromtrent vage verklaringen aflegde. Zo wist hij niet welke nationaliteit en welke foto er in het paspoort stonden waarmee hij naar België zou zijn gereisd en kon hij evenmin aangeven hoe veel er voor zijn reis werd betaald (administratief dossier, stuk 11, verklaring, nr.34), hetgeen niet aanvaardbaar is voor iemand die beweerdelijk universitaire studies heeft gevolgd.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het beroep voldoende om te besluiten dat er geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven.

Dit alles klemt des te meer daar hij verklaarde geen contact meer te hebben met mensen in Kameroen en, wanneer hem werd gevraagd of hij dit probeerde, antwoordde: "*Nee, want had niets te zeggen of te vragen*" (administratief dossier, stuk 3, p.3). Deze houding getuigt van een manifest gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker omtrent zijn situatie in zijn land van herkomst en doet, mocht er al enig geloof kunnen worden gehecht aan zijn beweerde problemen, quod non, afbreuk aan de ernst van deze problemen.

De door verzoeker bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 14: documenten) vermogen niet afbreuk te doen aan het voorgaande.

Zijn geboorteakte bevat louter identiteitsgegevens, zodat deze de geloofwaardigheid van zijn relaas niet kan herstellen. De bijgebrachte studentenkaart, daargelaten dat verzoeker verklaarde dat dit geen officiële kaart is (ibid., p.7), vermog evenmin zijn geloofwaardigheid te herstellen daar hieruit slechts kan worden afgeleid dat verzoeker student was aan de universiteit van Buea.

De bijgebrachte krantenartikelen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voormelde, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat in hoofde van verzoeker is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker stelt aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut dat hij van oordeel is dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980 en verwijst daarbij naar de bovenvermelde feiten.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op dezelfde elementen als deze aan de grondslag van zijn asielrelaas. In acht genomen de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 3.2), kunnen in het dossier geen elementen worden ontwaard die in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2. Derhalve dient hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 januari 2009 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.